

HOOFDSTUK 1

Rosemary en Guy Woodhouse hadden juist het huurcontract getekend van een vierkamerflat in een rechthoekig wit gebouw aan First Avenue, toen ze van een zekere mevrouw Cortez bericht kregen dat er een driekamerflat was vrijgekomen in de Bramford. De Bramford, oud, zwart en reusachtig, is een doolhof van appartementen met hoge plafonds, gewaardeerd om hun open haarden en victoriaanse details. Rosemary en Guy stonden al op de wachtlijst zolang ze getrouwd waren, maar hadden ten langen leste de hoop opgegeven.

Guy gaf het nieuws door aan Rosemary, terwijl hij de hoorn van de telefoon tegen zijn borst smoorde. Rosemary kreunde: 'O, nee!' en zag eruit alsof ze ging huilen.

'Het is te laat,' zei Guy tegen de telefoon. 'We hebben gisteren net een huurcontract getekend.' Rosemary pakte zijn arm beet. 'Kunnen we er niet van af?' vroeg ze hem. 'Een of andere smoes vertellen?'

'Hebt u een ogenblikje, mevrouw Cortez?' Guy smoorde de telefoon opnieuw. 'Wat voor smoes?' vroeg hij.

Rosemary dacht moeizaam na en tilde hulpeloos haar handen op. 'Ik weet het niet, de waarheid. Dat we iets kunnen krijgen in de Bramford.'

'Schatje,' zei Guy, 'dat zal ze echt niet interesseren.'

'Je kunt toch wel iets verzinnen, Guy. Laten we in elk geval gaan kijken, goed? Zeg tegen haar dat we komen kijken. Alsjeblieft. Voor ze neerlegt.'

'We hebben een contract getekend, Ro. We zitten eraan vast.'

'Toe nou! Anders legt ze neer!' Jengelend van gespeelde angst wrong Rosemary de hoorn los van Guy's borst en tracht-

te hem omhoog te duwen naar zijn mond.

Guy lachte en liet haar begaan. ‘Mevrouw Cortez? Er blijkt nog een kansje te zijn dat we eronderuit kunnen, omdat we het echte contract nog niet hebben ondertekend. Ze waren helemaal door hun formulieren heen, dus we hebben alleen een overeenkomst getekend. Mogen we naar de flat gaan kijken?’

Mevrouw Cortez gaf instructies: ze moesten tussen elf uur en halftwaalf in de Bramford zijn, vragen naar meneer Micklas of Jerome en tegen diegene van de twee die ze te woord stond zeggen dat zij hen gestuurd had om 7E te bezichtigen. Dan moesten ze haar opbellen. Ze gaf Guy haar nummer.

‘Zie je nu wel dat je best iets kan verzinnen?’ zei Rosemary, terwijl ze sokken en gele schoenen aan haar voeten deed. ‘Je bent een grandioze leugenaar.’

Guy, voor de spiegel, zei: ‘Christus, een puistje.’

‘Niet uitknijpen.’

‘Het zijn maar drie kamers, weet je. Geen kinderkamer.’

‘Ik heb liever drie kamers in de Bramford,’ zei Rosemary, ‘dan een hele verdieping van die – die witte gevangenis.’

‘Gisteren was je er anders wég van.’

‘Ik vond het best aardig. Ik ben er nooit wég van geweest. Ik durf wedden dat zelfs de architect er niet weg van is. We maken een eethoek in de zitkamer en dan hebben we een beeldige kinderkamer, als en wanneer het zover is.’

‘Binnenkort,’ zei Guy. Hij bewoog een elektrisch scheerapparaat heen en weer boven zijn bovenlip terwijl hij naar zijn ogen keek, die bruin waren en groot. Rosemary stapte in een gele jurk en wrong zich in allerlei bochten om de ritssluiting op haar rug dicht te krijgen.

Ze zaten op één kamer, Guy’s vrijgezellenflat. Aan de muur hingen affiches van Parijs en Verona, er stond een grote slaap-

bank en ze hadden een klein keukentje. Het was dinsdag 3 augustus.

Meneer Micklas was klein en kwiek, maar miste aan beide handen vingers, wat van handen schudden een gênante aangelegenheid maakte, behalve blijkbaar voor hemzelf. ‘O, u bent acteur,’ zei hij terwijl hij met een middelvinger de lift belde. ‘We zijn erg in trek bij acteurs.’ Hij noemde de namen van vier acteurs die in de Bramford woonden en stuk voor stuk bekend waren. ‘Heb ik u wel eens zien optreden?’

‘Even kijken,’ zei Guy. ‘Een tijdje geleden heb ik *Hamlet* gespeeld, nietwaar Liz? En daarna hebben we samen *The Sandpiper* verfilmd...’

‘Hij maakt een grapje,’ zei Rosemary. ‘Hij heeft gespeeld in *Luther* en in *Nobody Loves An Albatross* en in een heleboel televisiestukken en reclamefilmpjes voor de televisie.’

‘Daar is veel geld aan te verdienen, nietwaar?’ zei meneer Micklas. ‘Aan televisiereclame, bedoel ik.’

‘Ja,’ zei Rosemary en Guy zei: ‘En vergeet de artistieke bevrediging niet!’

Rosemary wierp hem een smekende blik toe – hij schonk haar een blik vol verbijsterde onschuld en trok vervolgens een wellustig vampiergezicht boven het hoofd van meneer Micklas.

De lift – die met eikenhout was betimmerd, met rondom een glimmende koperen stang om je aan vast te houden – werd bediend door een zwarte jongen in uniform, met een vastgeschroefde glimlach op zijn gezicht. ‘Zeven,’ zei meneer Micklas tegen hem; tegen Rosemary en Guy zei hij: ‘De flat heeft drie kamers, twee badkamers en vijf kasten. Het huis bestond vroeger uit zeer grote appartementen – het kleinste had negen kamers – maar nu zijn ze bijna allemaal onderverdeeld in drie-,

vier- en vijfkamerflats. 7E heeft er drie en was oorspronkelijk het achterste gedeelte van een tienkamerflat. Het heeft de oorspronkelijke keuken en de grote badkamer, die geweldig ruim zijn, zoals u dadelijk zult zien. De zitkamer is vroeger de grote slaapkamer geweest, een andere slaapkamer is nu de grote slaapkamer en van twee dienstbodekamertjes is een eetkamer, of nog een slaapkamer gemaakt. Hebt u kinderen?’

‘Nog niet, maar we hopen ze wel te krijgen,’ zei Rosemary.

‘Het is een ideale kinderkamer met een eigen badkamer en een grote kast. De hele indeling is perfect voor een jong stel als u.’

De lift hield stil en de zwarte jongen joeg hem glimlachend neer, op en weer neer, om precies gelijk te komen met de vloer aan de andere kant; en trok, nog steeds glimlachend, het koperen binnenhek en de vouwdeur aan de buitenkant open. Meneer Micklas deed een pas opzij en Rosemary en Guy stapten uit – een zwak verlichte hal in, met donkergroene muren en een donkergroen tapijt. Een werkmans bij een beeldhouwde groene deur waarop 7B stond, keek even naar hen en ging toen door met het bevestigen van een kijkgaatje in de uitgehakte opening.

Meneer Micklas ging hen voor, eerst rechtsaf en toen weer linksaf, door korte stukken donkergroene gang. Rosemary en Guy, die achter hem aan liepen, zagen plekken waar het behang was weggestoten en een naad waar het had losgelaten en naar binnen krulde – zagen een kapotte lichtpeer in een geslepen glazen bol en merkten op dat het donkergroene tapijt ergens gerepareerd was met een stukje lichtgroen plakband. Guy keek naar Rosemary: *Een opgelapt tapijt?* Rosemary keek de andere kant op en glimlachte levendig: *Ik vind het enig, het is allemaal geweldig!*

‘Mevrouw Gardenia, de vorige bewoonster,’ zei meneer

Micklas zonder naar hen om te kijken, 'is pas enkele dagen geleden gestorven en er is nog niets uit de flat weggehaald. Haar zoon heeft me gevraagd tegen iedereen die komt kijken, te zeggen dat hij de vloerkleden, airconditioners en sommige van de meubels praktisch voor niets van de hand wil doen.'

Hij sloeg weer een zijtak van de gang in, die behangen was met nieuwer uitziende goud-met-groene strepen.

'Is ze hier in de flat gestorven?' vroeg Rosemary. 'Niet dat het er...'

'O nee, in een ziekenhuis,' zei meneer Micklas. 'Ze lag al weken in coma. Ze was heel oud en stierf zonder nog bij kennis te zijn geweest. Ik zou het heerlijk vinden als ik ook zo mocht heengaan, als het mijn tijd is. Ze was tot het laatst toe in de weer – kookte voor zichzelf, winkelde in de warenhuizen... Ze was een van de eerste vrouwelijke advocaten van de staat New York.'

Ze kwamen bij een trappenhuis, waar de gang ophield. Ernaast, aan de linkerkant, was de deur van 7E, een deur zonder gebeeldhouwde guirlandes, smaller dan de andere deuren waarlangs ze waren gekomen. Meneer Micklas drukte op de paarden belknop – L. GARDENIA stond erboven, met witte letters op zwart plastic – en draaide de sleutel om in het slot. Ondanks zijn ontbrekende vingers wist hij de knop om te draaien en gooide handig de deur open. 'Na u,' zei hij, terwijl hij zich op zijn tenen vooroverboog en de deur met uitgestrekte arm openhield.

De vier vertrekken van de flat lagen twee aan twee aan weerszijden van een smalle gang die zich in rechte lijn uitstreckte vanaf de voordeur. Meteen rechts lag de keuken en toen Rosemary hem zag moest ze giechelen, want hij was even groot als, of misschien zelfs groter dan de flat waar ze op het ogenblik

woonden. Er stond een gasfornuis met zes pitten en twee ovens, een gigantische ijskast en er was een monumentale gootsteen; er waren dozijnen kastjes, het raam keek uit op Seventh Avenue, het plafond was mijlenhoog en er was zelfs – als je de verchromde tafel en stoelen en samengebonden stapels *Fortune* en *Musical America* van mevrouw Gardenia even wegdacht – de ideale plek voor iets in de trant van die blauw-met-ivoorkleurige ontbijthoek, die ze uit de *House Beautiful* van de vorige maand had geknipt.

Tegenover de keuken lag de eetkamer of tweede slaapkamer, door mevrouw Gardenia kennelijk gebruikt als studeerkamerbroeikas. Honderden plantjes, stervend en gestorven, stonden op gammele planken onder spiralen van niet brandende fluorescerende buizen; te midden van dat alles stond een cilinderbureau, boordevol boeken en paperassen. Het was een mooi bureau, breed en glimmend van ouderdom. Rosemary liet Guy en meneer Micklas bij de deur in gesprek achter en liep ernaar toe, waarbij ze over een plank vol verdroogde bruine takken moest stappen. Bureaus zoals dit stonden bij antiekwaken in de etalage; Rosemary raakte het aan en vroeg zich af of dit een van de dingen was die praktisch voor niets verkocht zouden worden. Een elegant blauw handschrift op lila schrijfpapier zei: *dan gewoon het intrigerende tijdverdrijf waarvoor ik het eerst aanzag. Ik kan niet langer omgaan met* – ze besefte dat ze bezig was een brief van iemand anders te lezen en keek op naar meneer Micklas, die zich juist van Guy afwendde. ‘Is dit bureau ook een van de dingen die de zoon van mevrouw Gardenia wil verkopen?’ vroeg ze.

‘Dat weet ik niet,’ zei meneer Micklas. ‘Maar ik kan er wel voor u achter komen.’

‘Het is een prachtig ding,’ zei Guy.

Rosemary zei: ‘Ja, hè?’ en keek glimlachend naar de muren

en ramen. De kamer zou bijna volmaakt geschikt zijn voor de kinderkamer die ze in gedachten had. Hij was een beetje aan de donkere kant – de ramen zagen uit op een smalle binnenplaats – maar het wit-met-gele behang zou hem enorm opfleuren. De badkamer was klein, maar tenslotte extra, en de kast, die vol stond met gepotte zaaiplantjes die het uitstekend schenen te doen, was ruim.

Ze draaiden zich om naar de deur en Guy vroeg: ‘Wat zijn dat allemaal?’

‘Voornamelijk kruiden,’ zei Rosemary. ‘Dit is kruizemunt en dit is basilicum; die andere ken ik niet.’

Verder de gang in was aan de linkerzijde een kast en aan de rechter- een brede toog, waarachter de zitkamer lag. Aan de overkant waren grote erkerramen, twee stuks, met ruitvormig glas, en driezijdige brede vensterbanken. In de muur aan hun rechterhand was een kleine open haard, met een witte schoorsteenmantel met krulversiering, en aan de linkermuur waren hoge, eikenhouten boekenplanken.

‘O Guy,’ zei Rosemary, zocht zijn hand en kneep erin. Guy zei: ‘Mmmmm’, om zich niet bloot te geven, maar kneep wel terug; meneer Micklas stond naast hem.

‘De haard doet het, uiteraard, uitstekend,’ zei meneer Micklas.

De slaapkamer, achter hen, was redelijk – ongeveer vier bij zes, met ramen die op dezelfde nauwe binnenplaats uitkeken als de eetkamer-extra-slaapkamer-kinderkamer. De badkamer, achter de zitkamer, was groot en vol bolvormige uitsteeksels met koperen knoppen.

‘Het is een prachtige flat,’ zei Rosemary toen ze in de zitkamer terug waren. Ze draaide in het rond met de armen wijd uiteen, alsof ze het vertrek wilde omarmen. ‘Ik ben er helemaal weg van!’

‘Pas op, ze probeert de huur omlaag te krijgen,’ zei Guy.

Meneer Micklas glimlachte. ‘We zouden hem verhogen als het mocht,’ zei hij. ‘Boven op de vijftien procent huurverhoging, bedoel ik. Flats met een charme en individualiteit als deze zijn tegenwoordig zo zeldzaam als wat. De nieuwe...’ Hij zweeg plotseling en keek naar een mahoniehouten secretaire die aan het uiteinde van de gang stond. ‘Dat is vreemd,’ zei hij, ‘achter die secretaire zit nog een kast. Ik weet het zeker. Er zijn er vijf, twee in de slaapkamer, een in de andere slaapkamer en twee in de gang, dáár en dáár.’

Hij liep op de secretaire toe.

Guy rekte zich uit op zijn tenen en zei: ‘U hebt gelijk. Ik zie de hoeken van de deur.’

‘Ze heeft hem verschoven,’ zei Rosemary, ‘die secretaire heeft eerst daar gestaan.’ Ze wees naar een gepunt silhouet dat als een spook was achtergebleven op de muur bij de slaapkamerdeur en de diepe afdrukken van vier balpoten in het wijnrode tapijt. Flauwe schuifsporen liepen in een kromme lijn naar de poten van de secretaire, waar deze nu stond tegen de smalle, aangrenzende muur.

‘U helpt me wel even een handje?’ zei meneer Micklas tegen Guy.

Samen schoven ze de secretaire stukje bij beetje terug naar zijn oorspronkelijke plaats. ‘Nu begrijp ik waarom ze in coma geraakt is,’ zei Guy tijdens het duwen.

‘Ze kan dit ding nooit in haar eentje hebben verschoven,’ zei meneer Micklas, ‘ze was negenentachtig.’

Rosemary keek onzeker naar de kastdeur die ze hadden onthuld. ‘Mogen wij hem eigenlijk wel openmaken?’ vroeg ze. ‘Misschien kan haar zoon het maar beter doen.’

De secretaire stond keurig op zijn vier oorspronkelijk afdrukken. Meneer Micklas masseerde zijn weinigvingerige

handen. ‘Ik ben gemachtigd deze flat te laten bezichtigen,’ zei hij en liep naar de deur en opende hem. De kast was nagenoeg leeg – aan de ene kant stond een stofzuiger en aan de andere een stuk of drie, vier houten planken. De kastplank bovenin was volggestapeld met blauwe en groene handdoeken.

‘Degene die ze heeft opgesloten is ontsnapt,’ zei Guy.

Meneer Micklas zei: ‘Ze had waarschijnlijk geen vijf kasten nodig.’

‘Maar waarom zou ze haar stofzuiger en haar handdoeken willen verstoppen?’ vroeg Rosemary.

Meneer Micklas haalde zijn schouders op. ‘Daar zullen we waarschijnlijk nooit achter komen. Misschien begon ze tóch seniel te worden.’ Hij glimlachte. ‘Is er nog iets wat ik u kan laten zien of vertellen?’

‘Ja,’ zei Rosemary, ‘hoe zit het met de faciliteiten voor de was? Staan er beneden wasmachines?’

Ze bedankten meneer Micklas, die hen wegbracht tot op straat en wandelden toen langzaam over Seventh Avenue de stad in.

‘Hij is goedkoper dan die andere,’ zei Rosemary, die het wilde doen voorkomen alsof ze allereerst aan praktische zaken dacht.

‘Er is ook een kamer minder, schatje,’ zei Guy.

Rosemary liep een ogenblik zwijgend door en zei toen: ‘De ligging is een stuk gunstiger.’

‘God, ja,’ zei Guy, ‘ik zou naar elke schouwburg kunnen lopen.’

Rosemary vatte moed en liet de praktische overwegingen verder varen. ‘O Guy, laten we hem nemen! Alsjeblieft! Hè, toe! Het is zo’n geweldige flat! Die oude mevrouw Gardenia heeft er helemaal níets mee gedaan. Die zitkamer, die zou – o, die zou bééldschoon kunnen zijn en warm – o, alsjeblieft,

Guy. Laten we hem nemen, ja?’

‘Nou, vooruit dan maar,’ zei Guy glimlachend. ‘Als we tenminste nog van die andere af kunnen.’

Blij pakte Rosemary zijn elleboog beet. ‘Dat zul je zien!’ zei ze. ‘Je verzint wel iets. Dat weet ik zeker!’

Guy belde mevrouw Cortez op vanuit een glazen telefooncel terwijl Rosemary, buiten, trachtte te liplezen. Mevrouw Cortez zei dat ze hun tot drie uur de tijd zou geven; als ze dan niets van hen gehoord had zou ze het volgende nummer van de wachtlijst opbellen.

Ze gingen naar de Russian Tearoom en bestelden wodka met tomatensap en bruin brood met kipsalade.

‘Je kunt zeggen dat ik ziek ben en naar een ziekenhuis moet,’ zei Rosemary.

Maar dat was noch overtuigend, noch dringend genoeg. In plaats daarvan verzoon Guy dat een gezelschap dat voor de uso vier maanden op tournee zou gaan door Vietnam en het Verre Oosten met *Come Blow Your Horn*, een beroep op hem had gedaan. De acteur die de rol van Alan speelde, had zijn heup gebroken en de tournee zou tenminste twee weken moeten worden uitgesteld tenzij hij, Guy, die de rol eens had gespeeld, hem verving. En uitstellen zou een vervloekte schande zijn, terwijl de jongens daar de communisten ervanlangs gaven. Zijn vrouw zou zolang bij haar familie in Omaha moeten logeren...

Hij repeteerde het twee keer en ging toen op zoek naar een telefoon.

Rosemary nipte aan haar drankje en zat vurig te duimen onder de tafel. Ze dacht na over de flat aan First Avenue die ze niet wilde hebben en maakte in gedachten een nauwgezet lijstje van alle voordelen ervan: de glimmende nieuwe keuken, de afwasmachine, het uitzicht over de rivier, de centrale airco...

De serveerster kwam met de broodjes.

Er kwam een zwangere vrouw voorbij in een marineblauwe jurk. Rosemary sloeg haar gade. Ze was in de zesde of zevende maand en praatte over haar schouder vrolijk tegen een oudere vrouw die een aantal pakjes droeg, haar moeder waarschijnlijk.

Bij de tegenoverliggende muur wuifde iemand – een roodharig meisje dat bij CBS in dienst was gekomen, twee weken voordat Rosemary er wegging. Rosemary zwaaide terug. Het meisje riep iets en toen Rosemary het niet verstond, riep ze het nogmaals. Een man die tegenover het meisje zat, keek om naar Rosemary, een uitgehongerd type met een wasachtig gezicht.

En daar kwam Guy, zijn grijns verbijtend, het *ja* straalde aan alle kanten van hem af.

‘Ja?’ zei Rosemary, terwijl hij zijn plaats tegenover haar innam.

‘Ja,’ zei hij. ‘Het huurcontract is nietig verklaard; de aanbetaling wordt teruggestort. Ik moet de groeten doen aan een zekere luitenant Hartman, van het Signal Corps. Mevrouw Cortez verwacht ons om twee uur.’

‘Heb je haar opgebeld?’

‘Ik heb haar opgebeld.’ Plotseling stond het roodharige meisje bij hen, blozend en met stralende ogen. ‘Ik zei: “Het huwelijk doet je bepaald goed, je ziet er uitstekend uit,”’ zei ze.

Rosemary, in haar geheugen gravend naar de naam van het meisje, lachte en zei: ‘Dank je! We zijn bezig iets te vieren. We hebben net een flat in de Bramford gekregen.’

‘De Bram?’ zei het meisje. ‘Daar ben ik helemaal kapót van! Als je ooit een kamer wilt verhuren sta ik boven aan de lijst, denk eraan. Al die enge waterspuwers en griezels die daar tussen de ramen op en neer klimmen!’

HOOFDSTUK 2

Vreemd genoeg trachtte Hutch hen van hun plannen af te brengen, op grond van het feit dat de Bramford een ‘gevaarzone’ zou zijn.

Toen Rosemary in juni 1962 in New York kwam was ze met nog een meisje uit Omaha en twee meisjes uit Atlanta gaan samenwonen in een flat aan Lexington Avenue. Hutch was hun buurman en hoewel hij weigerde het volledige vaderssubstituut te worden dat de meisjes van hem wilden maken – hij had twee dochters grootgebracht en zo was het welletjes, dank u – was hij toch altijd bij de hand in noodsituaties, zoals de Avond dat er Iemand op de Brandtrap zat en die Keer dat Jeanne bijna Gestikt was. Hij heette Edward Hutchins, hij was Engelsman, hij was vierenvijftig. Hij schreef drie verschillende series avonturenromans voor jongens, onder drie verschillende schuilnamen.

Rosemary verleende hij hulp in een ander soort noodsituatie. Ze was de jongste van zes kinderen, van wie de andere vijf jong getrouwd waren en dicht bij hun ouders woonden; in Omaha had ze een boze, achterdochtige vader, een zwijgzame moeder en vier wrokkende broers en zusters achtergelaten. (Alleen Brian, de op één na oudste, die aan de drank was, had gezegd: ‘Vooruit Rosie, je moet doen wat je zelf wilt’ en had haar een plastic handtas toegestopt met vijftachtig dollar erin.) Eenmaal in New York voelde Rosemary zich schuldig en een egoïste, en Hutch beurde haar op met sterke thee en praatjes over ouders en kinderen en de verplichting die een mens tegenover zichzelf heeft. Ze vroeg hem dingen die op de katholieke middelbare school onuitspreekbaar waren geweest; hij

stuurde haar naar een avondcursus over filosofie aan de universiteit van New York. ‘Ik maak nog wel eens een hertogin van dit eenvoudige bloemenmeisje,’ zei hij en Rosemary had haar hersens genoeg bij elkaar gehad om ‘Ga wéééég’ te zeggen.

Rosemary en Guy aten ongeveer eens in de maand met Hutch, als het hun beurt was in hun flat of, als het zijn beurt was, in een restaurant. Guy vond Hutch een beetje saai, maar deed altijd hartelijk tegen hem; zijn vrouw was een nicht geweest van Terence Rattigan, de toneelschrijver, en Rattigan en Hutch corresponderden nog met elkaar. Relaties waren aan het toneel dikwijls zeer belangrijk, wist Guy, zelfs indirecte relaties.

Op de donderdag nadat ze de flat hadden bezichtigd aten Rosemary en Guy met Hutch bij Klube’s, een klein Duits restaurant aan 23rd Street.

Dinsdagmiddag hadden ze mevrouw Cortez zijn naam opgegeven als een van de drie referenties waarom ze gevraagd had, en hij had haar brief, waarin ze om inlichtingen vroeg, al ontvangen en beantwoord.

‘Ik was sterk in de verleiding om te zeggen dat jullie aan verdovende middelen verslaafd of vanden waren,’ zei hij, ‘of iets anders wat net zo afstotelijk is voor directies van grote flatgebouwen.’

Ze vroegen waarom.

‘Ik weet niet of jullie het weten of niet,’ zei hij, terwijl hij een broodje smeerde, ‘maar de Bramford had aan het begin van deze eeuw een onaangename reputatie.’ Hij keek op, zag dat ze er niets van wisten en ging verder. (Hij had een breed, glimmend gezicht, blauwe, enthousiaste, beweeglijke ogen en een paar strengen nat gemaakt zwart haar, die dwars over zijn schedel gekamd waren.) ‘Behalve de Isadora Duncans en de Theodore Dreisers,’ zei hij, ‘heeft de Bramford ook een aan-

zienlijk aantal minder aantrekkelijke persoonlijkheden geherbergd. De gezusters Trench voerden er hun voedingsexperimentjes uit en Keith Kennedy gaf er zijn feestjes. Adrian Marcato heeft er gewoond; en Pearl Ames ook.'

'Wie waren de gezusters Trench?' vroeg Guy en Rosemary vroeg: 'Wie was Adrian Marcato?'

'De gezusters Trench,' zei Hutch, 'waren twee keurige victoriaanse dames die bij tijd en wijle aan kannibalisme deden. Ze kookten en aten verscheidene kleine kinderen op, onder anderen een nichtje van hen.'

'Schattig,' zei Guy.

Hutch wendde zich tot Rosemary. 'Adrian Marcato deed aan hekserij,' zei hij. 'Hij heeft in de jaren negentig van de negentiende eeuw nogal wat opzien gebaard door aan te kondigen dat het hem gelukt was Satan in levenden lijve op te roepen. Hij liet een handvol haar zien en een paar klauwnagels en kennelijk geloofden de mensen hem; genoeg mensen althans om te hoop te lopen, hem aan te vallen en bijna te vermoorden, in de hal van de Bramford.'

'Je maakt een grapje,' zei Rosemary.

'Integendeel, ik ben doodernstig. Een paar jaar later begon dat gedoe met Keith Kennedy en in de jaren twintig stond het gebouw half leeg.'

Guy zei: 'Van Keith Kennedy en Pearl Ames wist ik, maar ik wist niet dat Adrian Marcato daar had gewoond.'

'En die zusters,' zei Rosemary met een huivering.

'Door de Tweede Wereldoorlog en de woningnood,' zei Hutch, 'is het hele gebouw weer bewoond geraakt en nu heeft het zo'n beetje de reputatie gekregen van Prachtig-Oud-Flatgebouw; maar in de jaren twintig heette het de Zwarte Bramford en verstandige mensen bleven uit de buurt. De meloen is voor mevrouw, nietwaar Rosemary?'